

den nye Kommune. Som Begrundelse for dette Forslag anføres, at Skatteydere, som i Købstæderne — det er vel sagtens nærmest i de større Byer, hvor man har haft de bedste Betingelser derfor — i Løbet af de sidste Aar har tjent meget store Formuer, finder deres Regning ved at flytte bort fra den Kommune, hvor de har tjent deres Penge og forøvrigt hørt hjemme, for at slippe for den meget store Skat, de kan vente at faa der, baade den almindelige kommunale Skat og den Dyrtidsskat, som Kommunerne ligner en Del forskelligt, og som de store Kommuner er tilbøjelige til at stramme højt op for de store Skatteydere. De flytter til en anden Kommune, hvor Skatten er lav, saa at de altsaa faar en betydelig Fordel af en saadan Flytning. Et noget lignende Forslag var jo fremme, da vi behandlede Loven om Dyrtidsskatten forrige Aar, og man tog den Del deraf, som angik Dyrtidsskatten, det blev i den Lov bestemt, at denne Dyrtidsskat kunde man ikke saaledes rende fra ved at flytte fra een Kommune til en anden, men derimod tog man ikke Forslaget saaledes, at det skulde gælde den almindelige Kommuneskat. Det er det, der nu foreslaas, og det er jo noget ret usædvanligt. Jeg skal ikke sige noget afgørende derimod i dette Øjeblik, jeg antager, det er rigtigst, at vi ser paa de forskellige Forhold i et Udvalg, men jeg vil nok sige, at under almindelige Forhold vilde det ikke synes mig rigtigst at vedtage en saadan Bestemmelse. Under almindelige Forhold maa man holde paa, at en Skatteyder deler sin Kommunes økonomiske Forhold gennem sin Skat, saaledes som det kan tilfalde ham, enten Skatten er stor eller lille, at altsaa hans Skat maa betales i Forhold til, hvad der lignes i den Kommune, hvori han bor.

Jeg glemte før, da jeg talte om Erhvervsskatten, at gøre opmærksom paa, at det Forslag, der nu foreligger til en midlertidig Ordning, er beregnet paa at gælde i to Aar, altsaa ikke blot det Skatteaar, vi nu snart kommer ind i, men ogsaa det, vi er inde i, og dette sidste forekommer mig ikke rigtig hensigtsmæssigt. Thi nu har jo for længe siden alle Kommuner lagt deres Budget, og hvis de faar en Del flere mellemkommunale Skatteydere, end de hidtil har haft — og Loven gaar jo ud fra, at saadanne Skatteydere som Regel faar Ret til at gøre noget Fradrag i deres Skat til Opholdskommunen — vil de være udsatte for en Forstyrrelse i deres kommunale Budget, som i ingen Henseende vil være hensigtsmæssig. Det Spørgsmaal

kunde derfor maaske ogsaa tages under Overvejelse, om det ikke var rigtigst at begrænse Loven til kun at gælde det kommende Skatteaar. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling, og jeg skal senere tillade mig at foreslaa, at det henvises til et Udvalg.

Piper: Det er jo rigtigst, som den ærede Taler (Jørgen Pedersen), der nu havde Ordet, udtalte, at det har i mange Aar været et Spørgsmaal, der har vakt stærk Interesse, at skaffe navnlig Købstadkommunerne forøgede Indtægter. Det førte til, at man ved Skattelovene af 1903, efter at der i Forvejen havde været gjort mange forgæves Forsøg, fik gennemført en mellemkommunal Beskatning, ved Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903. Men denne Beskatning har ikke tilfredsstillet, og jeg er tilbøjelig til at tro, at selv om man nu fik gennemført det Forslag, som den nedsatte Kommission har anbefalet, vilde det heller ikke vække Tilfredshed. Man vilde føle en Skuffelse, lige saa vel som man har følt den ved Skatteloven af 1903. Jeg tror, at der maa andre Midler til, naar man skal faa tilstrækkelig Dækning for de store Udgifter, som Købstadkommunerne har. Skatteprocenten i Købstæderne er jo gennemgaaende højere end paa Landet og navnlig da i de store Købstæder; men det ligger i Sagens Natur, at den personlige Skatteprocent maa blive større i Købstæderne, hvor man næsten er blottet for Ejendomsskatter, medens Landet for en stor Del er henvist til at søge sine Udgifter dækket gennem disse. Blandt andet dækkes jo en stor Del af Landets Behov og Fornødenheder gennem Amtsraads kredsen, hvor Udskrivningen aldeles hovedsagelig foretages paa Ejendommene. De samme Goder skal i Købstæderne tilvebringes af Købstadkommunens Kasse og tilvebringes for den allervæsentligste Del gennem Udskrivning paa Formue og Lejlighed. Derfor er det, at man har set sig om efter nye Indtægter, og der er den Omstændighed faldet i Øjnene, at der er nogle erhvervsdrivende i Byerne, som bor udenfor Kommunen. For saa vidt det angaar erhvervsdrivende, hvis Erhverv paafører Erhvervskommunen betydelige Udgifter, finder jeg det ganske rimeligt, at de paagældende bidrager til denne Kommunes Fornødenheder. Men naar man gaar ud over dette Princip, er man kommet ind paa Veje, der efter min Formening fører ud i det urimelige, og det er man kommet ved det sidst foreliggende Lovforslag.